

**Vinden... Gevonden worden
Antwoord in de leegte**

In het dagelijks leven vind ik mijn werkterrein binnen de krijgsmacht, nader bepaald de landmacht.

Het zijn veelal jonge mensen die ik ontmoet, in 'mijn' logistiek bataljon op de Generaal-Majoor Kootkazerne, niet ver van onze huidige vergaderlocatie, te Garderen/Stroe.

Deze kazerne waar in totaal zo'n 3000 personen werkzaam zijn is gelegen op de Veluwe, een van de mooiste gebieden van Nederland, en midden in de biblebelt.

'Adam, mens, waar ben je?' Het is de, wat ik noem, missionaire vraag van God aan Adam die mij op het spoor zet van het dagthema.

Als Gods vraag klinkt in de Hof van Eden is het onvoorstelbare inmiddels gepasseerd: de mensen hebben zich losgescheurd van hun God, Schepper en Levenbron en verstoppen zich met kloppend hart in de hof van Eden.

Hun ongehoorzaamheid blijkt geen paradijs van menselijke autonomie ontsloten te hebben, zoals de slang het voorspiegelde, maar een slavenbestaan van onderlinge vervreemding, een onrustig geweten, angst en dreigende dood.

Het zijn mensen, vervallen aan deze slavernij, die je ook op de kazerne tegenkomt.

Ik denk aan die vrouwelijke militair met een verleden van misbruik, een verstoorde relatie met moeder en een afwezige vader. Hoe ze mij wanhopig aankeek en vroeg: dominee, zeg het maar, waar vind ik houvast?

Ik zie weer voor me, hoe ik die militair met bittere Scebreonica-ervaringen aantrof op de psychiatrische afdeling in Utrecht, waar hij en ik samen *de profundis* tot God geroepen hebben.

Ik denk aan die militairen die op mijn pad kwamen, worstelend met verschijningen en stemmen van wat zij duiden als geesten van overleden grootouders, familieleden of onbekenden.

Aan de militairen die angstaanjagende ervaringen opdeden met zogenoemde occulte spelletjes, houvast zoekend aan wat de Tarotkaarten, de pendel of het medium hen bieden.

Ik denk aan de grote groep militairen die eigenlijk niet goed weet hoe ze Kerst moeten vieren – want wie van hun gedesintegreerde familie zouden ze moeten uitnodigen?

Ik denk aan de mensen die hun levensdoel richten op de financieel aantrekkelijke uitzending, de dure auto, het geïdealiseerde huisje-boompje-beestje. En er dan achterkomen, al dan niet met een stevige schuld, dat ook dat alles hun onrustige hart niet kan vervullen. Want dat, om het met Augustinus te zeggen, vindt slechts rust in U, o God.

In de Hof klinkt Gods vraag aan Zijn angstige, weggedwaalde mensen.
Hij zoekt ze, precies in díe situatie waarin ze verkeren.
In het struweel van de Hof.
In hun positie van gevallen, angstige mensen, op weg naar de dood.

En God is sinds het drama in het Paradijs nog steeds op zoek naar Zijn verloren mensen.
Hij zoekt ze in het kader van het verbond met Israël.
Hij zoekt ze na Pinksteren onder alle volkeren.
Spreekt Jezus niet over andere schapen die Hij ook moet hoeden, die ook naar Zijn stem luisteren zullen? (Joh. 10:16)
Is niet, naar de brief aan Efeze, de muur van de vijandschap die Israël en de volkeren verdeeld hield afgebroken? (Ef.2:14)
En worden heidenen niet van vreemdelingen tot huisgenoten van God? (Ef.2:19)
Leefden ze niet in een wereld zonder hoop en zonder God, maar zijn zij, die eens ver weg waren, niet in Christus Jezus dichtbij gekomen, door Zijn bloed? (Ef.2:12-13)

Via deze motieven kom ik op het spoor van de Missio Dei.
Gód blijkt missionair werkzaam te zijn.
Hij zendt Zijn Woord, Zijn Zoon, Zijn Geest en Zijn kerk.
Zijn kerk die, naar Jezus' woord, geroepen is een licht in de duisternis te zijn, stad op een berg, zoutend zout.
En dus bederfwerend en smaakmakend. (Mat. 5:13-14)

Vanuit die gemeente van Christus – hoe gebrekkig zij ook mag zijn, met hoe weinig zicht wellicht ook op de Missio Dei – wordt ik uitgezonden.
Als bescheiden lichtje.
Als mespuntje zout.
Om in Gods Naam verloren mensen te zeggen dat de Schepper hen zoekt en verlangt naar hun terugkeer.

'Mens, waar ben je?' – die vraag stellen, expliciet of impliciet, in tweegesprek of dienst te velde, diaconaal of kyrugmatisch, al naar gelang de Geest het geeft - is mijn roeping, mijn verlangen ook.
Roeping - niet alleen omdat de kerk dat van mij vraagt.
Omdat ik een formele zending van en band heb met de Christelijke Gereformeerde Kerken.
Maar in de allereerste plaats omdat die roeping tot mij komt in het woord van Jezus: 'Ga dus op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen, door hen te dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest, en hun te leren dat ze zich moeten houden aan alles wat ik jullie opgedragen heb.' (Mat.28:19-20).

Om die opdracht kan en wil ik niet heen.
Want Gods eer en het eeuwig heil van mensen zijn in het geding.
Het gaat er om dat mensen worden geroepen uit de duisternis naar Gods wonderbaarlijke licht (Ef.5:8; 1Pet.2:9).
Zodat er ook licht komt in het bestaan van militairen, verstrikt in de duisternis van occultisme en paganisme.

Het gaat om de komst van Gods koninkrijk, dat Hij heerschappij krijgt in de harten van mensen en Zijn wil gedaan wordt op aarde, zoals in de hemel. Zodat lamgeslagen en gedesoriënteerde mensen uit het slavenhuis worden uitgevoerd, in Christus vrij zijn, hun Vader in de Hemel liefhebben, hoop krijgen om te leven en troost zelfs in het sterven.

Het zijn de zinsneden uit het Onze Vader over Gods Naam, koninkrijk en wil die

mij telkens herinneren aan de Missio Dei.

Ook herinneren aan de missie die mij is toevertrouwd.

In die volgorde dan ook.

Het is niet mijn missie.

Nog minder mijn liefhebberij.

Het is Góds missie Zijn koninkrijk te bouwen.

Mensen onder Zijn heilzaam gezag te plaatsen.

Zijn wet in hun de harten te schrijven.

Militairen te implanteren in de gemeente, het lichaam van Christus.

Zodat mensen uit gedesintegreerde families weer broeders en zusters, vaders en moeders in Christus krijgen.

Het zijn overtuigingen die wortelen in mijn verstaan van de Schrift in de traditie van de Reformatie.

Overtuigingen die ik verwoord vind in de *confessio ecclesiae Reformatae* waaraan ik mij *con amore* gecommitteerd heb.

Daar zit niets formalistisch in.

Want het gaat om overtuigingen die gegroeid zijn in een proces van zelf aangeraakt worden door de zendende God.

Een proces van ontdekking aan de dodelijkheid en uitzichtloosheid van een leven 'zonder hoop en zonder God'.

Ontdekking ook van de vrede met God, door Christus.

Ik ben slechts een bedelaar die verlangt andere bedelaars te vertellen waar brood te halen valt.

Om het met Luther te zeggen: 'Wir sind bettler – hoc est verum.'

Deze overtuigingen neem ik mee Defensie in.

Zitten militairen op dit alles te wachten?

Is er markt voor?

Nee, meestal niet.

Maar is het ooit anders geweest?

Gelukkig hebben Bonifatius en Willibrord geen marktonderzoek laten uitvoeren in de Lage Landen, voordat ze de Noordzee overstaken.

Ze zijn eenvoudigweg gegaan.

Gegaan, naar het woord van Christus: 'zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit' (Joh.20:21)

De Heilige Geest, Die de wereld overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel (Joh.16:8), zorgt wel dat Gods roepstem niet onbeantwoord blijft.

Ik kan daar niet voor zorgen en het is mijn zorg ook niet.

Ik drijf slechts – met een woord van een van onze b.d.-ers – op Gods verkiezing.

Dat verlost mij van een overspannen bezig zijn.
Ik hoef die ander niet geforceerd 'de Boodschap' te brengen.
Het is niet: 'geloof of ik schiet'.

Wel kan en mag ik luisteren naar de ander en opmerken hoe God zich niet onbetuigd heeft gelaten bij hem of haar.

Want de regenboog, teken van Gods goedheid, spant zich over alle mensen (Gen.9:13).

Hij laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden (Mat. 5:45).

Hij geeft spijs en vreugde, ook buiten de lichtkring van het Evangelie (Hand.14:17).

In God leeft en beweegt ieder mens (Hand.17:28).

De werkelijkheid van God en Zijn wet dringt zich aan elk mens op (Rom.1:19; 2:15).

Ieder mens zal op die bemoeienis van God op zijn of haar eigen wijze reageren.

Of dat nu is op de manier van indifferentisme, atheïsme, agnosticisme, hedonisme, occultisme, paganisme of iets-isme.

Aan mij de taak om luisterend, zoekend en tastend die reactie op Gods algemene openbaring in verband te brengen met het Evangelie.

Niet alsof het een obligaat kunstje betrof.

Maar als *gelovige*, die zelf iets heeft bespeurd van wat het is om vrede met God te vinden.

Als *belijder* die geroepen is zich niet te schamen voor de naam van Christus.

Als *mede-bedelaar* die zijn genadebrood wil delen.

Als *aangevochtene* die rust vindt in het gebed 'Uw koninkrijk kome!'